

τρα, μ' αγάπη κ' επιμονή θανααστή, και πού φθάνοντας στο τέλος θάνοιωθεν άξαφνα τó έργο του να γκρεμίζεται σε πολύτιμα συντρίμια, έτσι οι έλπίδες μας και τó μέλλον μας έσυντρίφτηκαν άξαφνα! Τó μνημείο πού είχαμε στήσει με τόσο κόπο και έννοιες, σωριάστηκεν άπάνω στα κεφάλια μας και νάί μας θανάσιμα πληγωμένοι ανάμεσα στα συντρίμια... "Ασπλαχνη κοροϊδία!... Ήταν τó νανάγιο μέσα στο λιμάνι τάστροπελέκι πού, ως πού να κλείσης τó μάτι, έγκρέμισε τή μητρόπολη, πού γενεές τήν είχαν φέρει σε τέλος με κόπο τó χαλάζι, πού τήν πρώτη ήμέρα τού θέρου άφανίζει σε μιά στιγμή τούς θησαυρούς τούς μαζεμένους με τόν ήλιο και τις δροσιές ενός ολάκαιρου χρόνου. Νιάτα, εργασία, εύτυχία, ύγεια, ζαή, όλα χάθηκαν, όλα τέλειωσαν.

Κ' έτσι, χίλιες λεύγες μακριά ό ένας από τόν άλλον, εκείνος στη χώρα τών μαύρων, κάτω από ένó χρυσό ήλιο και μαγεμένους ήσκιας, έγω σε μιά σκοτεινή και κρούα γαλλική έξοχή, σχεδόν τήν ίδια στιγμή, τήν τριάντη στιγμή, όπου ό "Άγιος σκοπός θα έπλησίαζε στο τέλος του, έδοκιμάσαμε σε διαφορετικό βαθμό και για διαφορετικούς λόγους, τόν άθεράπειτο εκμηδενισμό τών ριζικών μας έλπίδων, πού ήτανε μολαταύτα τόσο νόμιμες. Για τούς δυό μας, τόν ίδιο καιρό, ή ώρα τής Δυστυχίας, ή άμετάκλητη, έσήμανε....

(Μετάφρ. Ηλ. Β.)

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΡΕΜΠΩ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Σέ τόπο έρημικό,
Βουβό διαβαίνει
Ζευγάρι έρωτικό:
Κείνη κλαμένη,
Κείνος μετράει σκυφτός
Τά βήματά του.
Κι' ό γκιώνης κλαίει κι' αυτός
Στή μοναξιά του:

'Αγάπη και κανγάς
'Από 'να άμπέλι,
Μαζί θά τά τρυγάς
Και μή σε μέλει!
Κι' άν ζεις μ' επιθυμιές
Ειρήνης—σύρε
Μόνος στις έρημιές
'Η σκλάβος γύρε!...

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

„ΠΥΡΣΟΣ“

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ό «Πυρσός» είναι τó φιλολογικό όργανο τών νέων. Βγαίνει κάθε μήνα και πουλιέται σ' όλα τά κέντρα και τά κεντρικότερα βιβλιοπωλεία 1 δρ. τó τεύχος. Ή συνδρομή του είναι 8 δρ. για τήν Έλλάδα και φρ. γ. 10 για τó Έξωτερικό.

ΚΑΛΙΔΑΣΑ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΒΡΑΧΜΑ

ΣΤΟ ΜΑΡΚΟ ΑΥΓΕΡΗ

Δόξα σε σε, Τρισυπόστατε Θεέ, ψυχή πού σ' ό μόνη ύπαρχες πριν άπ' τή δημιουργία, και πού ύστερ' άπ' αυτή θέλησε σε τρία μέρη να διαιρεθής με τις τρεις ιδιότητές σου.

Δόξα σε σε, πού στα στήθη έσπειρες τού ώκεανού γόνιμο σπέρμα, κι' όλα γεννήθηκαν, ό άγέννητε, τά κινητά κι' άκίνητα, δόξα σε σε, Πλάστη τού παντός.

Με τρεις τρόπους φανερώνοντας τó μεγαλειό σου, είσαι ή μόνη αίτία τής δημιουργίας, τής ζωής και τού θανάτου.

'Ασύλληπτο άντρόγυνο, έχώρισες τόν έαυτό σου άπ' τόν πόθο τής δημιουργίας: είσαι ή φύση πού γονιμοποιεί κ' ή φύση πού συλλαβαίνει. Πατέρας και μητέρα τού Σύμπαντος, γεννής μόνος σου τόν έαυτό σου. Έχώρισες τή νύχτα και τήν ήμέρα κατά τó μέτρο τού χρόνου σου: γιατί ό ύπνος σου και τó ξύπνημά σου είναι ή ζωή κι' ό θάνατος τού κόσμου.

Είσαι ή αίτία τού κόσμου και δέν έχεις αίτία, είσαι ό σκοπός τού κόσμου και δέν έχεις σκοπό, είσαι ό πρώτος τού παντός και τίποτα δέν ήταν πριν από σε: είσαι ό κύριος τού κόσμου και σ' ό μόνος είσαι δικός σου κύριο.

Μόνος σου γνωρίζεσαι και μόνος σου δημιουργείσαι, κι' όταν τó έργο σου, ή δημιουργία, τελειώνει, διαλύεσαι μέσα στον έαυτό σου.

Είσαι ύγρός, είσαι στερεός με τή συνοχή τών μερών σου: είσαι χοντρός, είσαι ψιλός, είσαι θαρός, είσαι άλαφρός, είσαι όρατός, είσαι άόρατος. Τίποτα δέν άμποδάει τή θέλησή σου, όταν ενεργή με τις ύπερανθρώπινες δυνάμεις σου.

Δόξα σε σε, Φύση, πού με τήν παγκόσμια ψυχή ενεργάς, γιατί σ' είσαι ή παγκόσμια ψυχή, πού θεωρείς τó π' ανάλλοιστη, άτάραχη.

Είσαι ό Πατέρας τών πατέρων, είσαι ό Θεός τών θεών ύπαρχες πριν γεννηθ' ό πρώτος, είσαι ό δημιουργιστής τών δημιουργών.

'Αθήνα 15—3—19.

(Μετάφραση ΑΡΙΜΑΝ)

“ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΔΕΛΦΟΙΣ,,

Εσχειλισμένη ή αγάπη σου πλημύρησε στήν πίσση κι' άπ' τής καρδιάς τó τριβαθμό γλυκά γονοκυκλώσε σαν κρυσταλένια ολόδροση πηγή και μ' ας λαλοήσε για κάθε κρέμα πού βαρειά τόν κόσμο έχει κολάσει.

Χριστέ μου: μ' ένα άτίμητο και διαμαντένιο τάσι άπ' τήν πηγή σου ήρθα να πιώ κ' έγω πού με μεθούσε και τó δεντρί πού μέσα μου σ' αδειασμένο άνθοΐσε να βρή κι' αυτό να δροσιστή. ν' άντριέψη, να χορτάση!

Μ' ακόμα βλέπω τάνθια του να γέρνουν μαραμένα! Κι' όμως μηδ' άπ' τά λόγια σου δέν έχασα κανένα κι' ούτε μιά στάλα έχύθηκεν άπ' τής πηγής σου τó νερό.

Άες και τ' αγαπολούλοδο μυρωδιαστή πώς βγαίνει μόνο στήν κάθε διαλεχτό, σιμά σου όπου πηγαίνει σέρνοντας κάτι πού βαρύ, κι' άπ' τó δικό σου τó Σταυρό:

Σύρε

Ν. Π.